

prima instanță: R. Mazureț
instanța de apel: Iu. Grosu, A. Corcenco, D. Corolevschi

Î N C H E I E R E

15 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Svetlana Novac
Judecătorii Maria Ghervas și Tatiana Vieru

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Moroz Boris,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Rusu Artur
împotriva Întreprinderii Individuale „Moroz Boris” cu privire la încasarea sumei,
împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 05 iunie 2014, prin care a fost admis
apelul declarat de către Rusu Artur, casată hotărârea primei instanțe cu emiterea unei noi
hotărâri prin care a fost admisă acțiunea integral,

c o n s t a t ă

La 29 iulie 2014, Rusu Artur s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva
Întreprinderii Individuale „Moroz Boris” cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acțiunii Rusu Artur a invocat că în luna iulie 2012, a convenit cu Moroz
Boris să-i fie confecționată o bucătărie din lemn, la prețul de 900 euro, fapt confirmat prin
recipisă.

Potrivit recipisei, bucătăria urma să fie efectuată din materialul prestatorului de
servicii, iar furniturile și accesoriile intră în costul bucătăriei convenite de către părți.

Totodată, părțile au convenit că beneficiarul din start achită 50 % din mărimea
remunerăției, astfel prestatorul a primit suma de 7000 lei.

Mai mult ca atât, chiar dacă în recipisă nu a fost stabilit termenul final de executare
a lucrărilor, verbal părțile au convenit că bucătăria urmează să fie gata, la 15 octombrie
2012.

Ulterior, la insistența prestatorului a mai achitat suma de 4000 lei, în contul lucrului.

În luna decembrie 2012, din motiv că bucătăria nu era finisată, s-a deplasat către
agentul economic în satul Sauca, r-nul Ocnîța, unde a depistat că lucrările nu au evoluat,
iar prestatorul de serviciu a invocat că i s-a defectat motorul electric, costul căruia era de
2000 lei și din lipsa surselor financiare nu are posibilitatea de a-l cumpăra. Astfel, părțile
au convenit că în contul lucrărilor să mai fie achitată suma de 2000 lei.

În luna mai 2013, lucrările la fel nu erau finisate, iar la rugămintea beneficiarului, i-a
mai achitat suma de 200 lei, fapt confirmat prin recipisa întocmită de către ultimul.

Din motiv că nici în luna iunie 2013, bucătăria nu era finisată, la 11 iulie 2013, s-a
adresat cu o pretenție către prestator cu solicitarea de a-i restitui suma de 13 200 lei, care a

fost achitată în contul lucrărilor care nu au fost executate.

Consideră Rusu Artur că în temeiul art. 585, 619 Cod civil, prestatorul urmează să-i achite dobîndă de întîrziere pentru neexecutarea lucrărilor în termen.

Solicită Rusu Artur încasarea din contul Întreprinderii Individuale „Moroz Boris” suma de 13 200 lei cu titlu de retribuție primită pentru confecționarea unei bucătării, a dobînzii de întîrziere și cheltuielilor de judecată.

La 11 octombrie 2013, Rusu Artur a depus cerere de concretizare a cerințelor din acțiune, solicitând încasarea din contul Întreprinderii Individuale „Moroz Boris” suma de 13 200 lei cu titlu de retribuție primită pentru confecționarea unei bucătării, a sumei de 1 986,28 lei cu titlu de dobîndă de întîrziere și a cheltuielilor de judecată (f.d.18-20).

Prin hotărîrea Judecătoriei Ocnîța din 11 februarie 2014, a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată (f.d. 84, 87-89).

La 10 martie 2014, Rusu Artur a declarat apel, împotriva hotărîrii primei instanțe (f.d.92-93).

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 05 iunie 2014, a fost admis apelul declarat de către Rusu Artur, casată hotărîrea Judecătoriei Ocnîța din 11 februarie 2014 cu emiterea unei noi hotărîri după cum urmează:

A fost încasată din contul Întreprinderii Individuale „Moroz Boris” în beneficiul lui Rusu Artur suma de 13 200 lei cu titlu de retribuție pentru lucrările neexecutate, suma de 1 968,28 lei cu titlu de dobîndă de întîrziere și suma de 3 538 lei cu titlu de cheltuieli de judecată (f.d.108-112).

La 25 iulie 2014 prin intermediul oficiului poștal, Întreprinderea Individuală „Moroz Boris” a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea actului judecătoresc contestat cu menținerea hotărîrii primei instanțe.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Prin prisma normei de drept enunțate, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că recursul depus la 25 iulie 2014, este declarat în termen.

Recurentul Întreprinderea Individuală „Moroz Boris” în motivarea recursului a indicat că instanța de apel eronat a apreciat normele de drept material iar în concluzie a emis o decizie ilegală.

Examinînd temeiurile admisibilității recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

La 25 august 2014, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa lui Rusu Artur, cererea de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

Prin referința depusă de către Rusu Artur la 02 septembrie 2014, a solicitat ca recursul declarat de către Întreprinderea Individuală „Moroz Boris” să fie considerat inadmisibil.

În conformitate cu art.439 alin.(3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Audiind raportul verbal al judecătorului raportor și verificând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Colegiul menționează că Întreprinderea Individuală „Moroz Boris” , în cererea de recurs nu a invocat nici unul din temeiurile de declarare prevăzute la art.432 alin.(2), (3) sau (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art.270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul judiciar indică că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, fără a se examina temeinicia lor.

În acest sens, completul reiterează prin prisma jurisprudenței CEDO că „ ... art.6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor argumentele recursului care sînt similare argumentelor invocate în instanța de apel, au fost verificate minuțios, la judecarea pricinii în ordine de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Moroz Boris, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Moroz Boris se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecător

Svetlana Novac

Judecătorii

Maria Ghervas

Tatiana Vieru